

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 316/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť J. M., zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Juríkom, Advokátska kancelária, Račianska 62, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 23 Er 3533/2004 a Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 6 CoE 175/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2014 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 Er 3533/2004 a Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 CoE 175/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 17. januára 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že na základe platobného výmeru Všeobecnej zdravotnej poisťovne Považská Bystrica (ďalej len „poisťovňa“) sp. zn. PV 2233/2003/b zo 14. augusta 2003 ako exekučného titulu sa vedie proti sťažovateľovi ako povinnému exekúcia na okresnom súde pod sp. zn. 23 Er 3533/2004. Ako oprávnený vystupuje v súčasnosti právny nástupca poisťovne Slovenská konsolidačná, a. s.

Platobný výmer sťažovateľ nikdy neprevzal a nevedel ani o tom, že by bol tento uložený na pošte, hoci odo dňa uloženia zásielky mala začať plynúť lehota na uplatnenie fikcie doručenia. V skutočnosti však doručka pripojená k exekučnému titulu nespĺňa predpísané náležitosti, a preto podmienky na uplatnenie fikcie doručenia nemôžu byť splnené. Nemohli preto ani nastať účinky právoplatnosti a vykonateľnosti platobného výmeru. Tieto skutočnosti mal všeobecný súd preskúmať z úradnej moci už v štádiu rozhodovania o vydaní poverenia pre súdneho exekútora, čo sa však nestalo.

Sťažovateľ požiadal v roku 2012 o zastavenie a odklad exekúcie. Uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 3533/2004-50 z 12. augusta 2013 bol tak návrh na zastavenie exekúcie, ako aj návrh na povolenie odkladu exekúcie zamietnutý. Uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 175/2013-69 z 19. novembra 2013 bolo uznesenie okresného súdu vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie potvrdené a odvolanie vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na odklad exekúcie odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy mu svojím postupom odňali právo na súdnu ochranu a na prístup k súdu. Odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že sťažovateľ nebol konfrontovaný v sporných otázkach a nedošlo ani k vysporiadaniu sa s jeho odvolacími námietkami. S dôvodmi zastavenia exekúcie sa všeobecné súdy riadne nezaoberali, a to bez uvedenia dôvodov. Konanie prebehlo písomne bez možnosti vyjadriť sa a bez vykonania dôkazov, ktoré by mohli viesť k spravodlivému riešeniu sporu. Bola tak popretá aj zásada ústnosti konania a prístupu účastníka konania k súdu v kontexte vykonania riadneho dokazovania. K odňatiu práva na prístup k súdu v materiálnom zmysle došlo aj vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia.

Všeobecné súdy nesprávne posúdili otázku náležitostí doručenky ako verejnej listiny v súvislosti s uplatnením fikcie doručenia v zmysle Správneho poriadku. Krajský súd formalisticky konštatoval, že obálka, v ktorej bol doručovaný exekučný titul, obsahuje pečiatku pošty, čo sa má vzťahovať aj na doručenkú, hoci táto neobsahuje formálne prvky predpísané pre perfektnú verejnú listinu. Preskúmateľným spôsobom sa nevysporiadali s normami upravujúcimi obsahové náležitosti doručenky a nemali vôbec za preukázané, že dátumy vyznačil poštový doručovateľ. To znemožnilo správne vyhodnotenie splnenia podmienok uplatnenia ustanovenia § 24 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Všeobecné súdy odobrili skutočnosť, že hocijaká doručenka bez pečiatky pošty a podpisu doručovateľa, na ktorej sú iba nečitateľne vyznačené dátumy doručenia, opakovaného doručenia a uloženia zásielky, je perfektná a spôsobilá na splnenie podmienok na aplikáciu fikcie doručenia. Ide o nesprávny a arbitrárny postup, keďže sa nevykonalo nijaké šetrenie a dokazovanie vo vzťahu k náležitostiam doručenky a okolnostiam doručenia.

Celkove možno uzavrieť, že uznesenia všeobecných súdov neobsahujú nijaké dôvody, pre ktoré došlo k zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie.

Z hľadiska právomoci ústavného súdu konať v tejto veci sťažovateľ zdôrazňuje, že vyčerpal všetky dostupné vnútroštátne prostriedky nápravy. Čo sa týka podania dovolania, sťažovateľ sa opiera o judikatúru ústavného súdu, ktorá potvrdzuje, že na dovolanie nie je právny nárok, a preto nie je nevyhnutné sťažnosť podávať až po rozhodnutí dovolacieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa dovolanie v tomto zmysle nie je účinným prostriedkom nápravy porušených ústavných práv.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 23 Er 3533/2004 a krajským súdom pod sp. zn. 6 CoE 175/2013 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu z 12. augusta 2013 a krajského súdu z 19. novembra 2013 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa ďalej priznania finančného zadosťučinenia vo výške po 1 000 € od okresného súdu a od krajského súdu. Napokon sa domáha aj náhrady trov konania od okresného súdu a od krajského súdu.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 CoE 175/2013-69 z 19. novembra 2013.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného

súdu. Treba dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu aj využil.

Proti uzneseniu krajského súdu vzhľadom na povahu námietok sťažovateľa prichádza do úvahy podanie dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ podľa zistenia ústavného súdu dovolanie proti uzneseniu krajského súdu aj podal. Preto právomoc poskytnúť ochranu sťažovateľovým právam má v danom štádiu Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vo vzťahu voči uzneseniu krajského súdu vylúčená právomoc ústavného súdu.

Napokon treba uviesť, že je celkom mylný názor sťažovateľa, podľa ktorého dovolanie nie je účinným právnym prostriedkom nápravy porušených ústavných práv, a preto nie je nevyhnutné sťažnosť ústavnému súdu podať až po rozhodnutí dovolacieho súdu. V skutočnosti opak je pravdou. Dovolanie treba považovať za účinný právny prostriedok, vyčerpanie ktorého musí predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu. Sťažovateľove úvahy by obstáli iba vo vzťahu voči inštitútu mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2014